

Arrest

nr. 129 082 van 10 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 8 september 2014 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 3 september 2014 tot terugdrijving aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Met een vlucht uit Kinshasa komt verzoekster op 3 september 2014 aan in Zaventem. Zij is in het

bezit van een Angolees paspoort en een Franse verblijfskaart.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) neemt dezelfde dag een beslissing tot terugdrijving waarvan verzoekster op dezelfde dag in kennis wordt gesteld. Dit is de bestreden beslissing die als volgt is gemotiveerd:

“[...] op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid, van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en):

X (A) Is niet in het bezit van een geldig reisdocument / van geldige reisdocumenten (art. 3, eerste lid, 1°/2°)

Reden van de beslissing: HET DOOR BETROKKENE GEBRUIKTE REISDOCUMENT WORDT VAN VALSHEID BETICHT EN WORDT GERECHTELIJK IN BESLAG GENOMEN.

BETROKKENE BESCHIKT DUS NIET MEER OVER ENIG GELDIG REISDOCUMENT,

Dossiernummer: HV. 55. FW. 110791 / 14

X (B) Is in het bezit van een vals / nagemaakt / vervalst reisdocument (art. 3, eerste lid, 1°/2°)

Reden van de beslissing: Document: paspoort van ANGOLA met nummer N0243819,

Vervalsing: valse identiteitspagina

X (C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)

Reden van de beslissing; HET DOOR BETROKKENE GEBUIKTE VISUM / VERBLIJFSDOCUMENT WORDT VAN VALSHEID BETICHT EN WORDT GERECHTELIJK IN BESLAG GENOMEN.

BETROKKENE BESCHIKT DUS NIET MEER OVER EEN GELDIG VISUM / VERBLIJFSDOCUMENT.

Dossiernummer: HV. 55. FW. 110791 / 14

X (D) Is in het bezit van een vals / nagemaakt / vervalst visum of verblijfsvergunning (art. 3, eerste lid, 1°/2°)

Reden van de beslissing: Document: verblijfskaart van FRANKRIJK, Vervalsing: bekomen op basis van het vervalste paspoort van ANGOLA, frauduleus verkregen.”

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, §1, laatste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde vordering. Zij werd ingesteld binnen de tien dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er

ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

3.3.1.2. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.3. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, §

113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.1.4. De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht, artikel 16 van de verordening nr. 562/2006/EG van het Europees Parlement en de Raad van 15 maart 2006 tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen (hierna: Schengengrenscodex) en een schending van artikel 8 van het EVRM, doordat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de gevolgen van de beslissing tot teruggrijving voor verzoekster en haar drie minderjarige kinderen van Franse nationaliteit.

Verzoekster voert aan dat zijn sedert 1991 in Frankrijk verblijft en er vier kinderen heeft met een Frans onderdaan. Zij betwist dat haar paspoort een valse identiteitspagina bevat en wijst er op dat de verwerende partij niet aangeeft welk element als vals (naam, stempel, handtekening, ...) wordt bestempeld. Verzoekster voert verder aan dat haar verblijfskaart van Frankrijk niet van valsheid wordt beticht. Het is nochtans de soevereine bevoegdheid van de staat zelf om te oordelen of een afgeleverde verblijfskaart moet worden ingetrokken. Zij voert aan dat zij naar Frankrijk dient te worden doorgestuurd, minstens dienden de Franse autoriteiten op de hoogte te worden gebracht van het inhouden van het Angolese paspoort en de verblijfskaart zodat zij kunnen tussenkomen om verzoekster, of op zijn minst haar kinderen, naar Frankrijk over te brengen, overeenkomstig artikel 16 van de Schengengrenscodex. Zij voert aan dat geen rekening werd gehouden met de gevolgen voor de kinderen in het licht van artikel 8 van het EVRM. De minderjarige kinderen hebben de Franse nationaliteit en kunnen niet naar Angola worden teruggestuurd. Bovendien heeft haar minderjarige zoon D. de verzorging nodig van zijn moeder omdat hij aan epilepsie lijdt. Aldus meent verzoekster dat geen rekening werd gehouden met de gevolgen voor de schoolgaande kinderen van Franse nationaliteit.

3.3.2.2. Met een faxbericht van 9 september om 13u55 legt de verwerende partij het politieverlag neer dat werd opgesteld naar aanleiding van de controle aan de grens op 3 september 2014. Hierbij werd overgegaan tot een grondige controle van verzoeksters documenten. Dit verslag bevat de volgende vermeldingen:

“FEIT(EN)

- *Gebruik van valse authentieke en openbare geschriften, door een bijzonder persoon (particulier)*
- *Inbreuken op de wetgeving inzake de toegang tot het grondgebied van vreemdelingen*
- *Aanmatiging van naam*

[...]

AANGEBODEN DOCUMENTEN

- *Paspoort van ANGOLA met nummer N0243819 afgegeven te Luanda op datum van 06/01/2012 en geldig tot 06/01/2022.*
- *Verblijfskaart van FRANKRIJK met nummer 1C1KoMCNM, afgegeven te Haute Garonne en geldig van 24/10/2013 tot 23/10/2023.*

- *Deze documenten staan op naam van COUVILHAO ep. NSULAMA MWANDA Feliciano en met foto van betrokkene.*

VASTSTELLINGEN EN INLICHTINGEN

Vastgestelde onregelmatigheden aangeboden documenten

Bij controle van het paspoort stellen wij vast dat:

De identiteitspagina wijkt zowel druktechnisch als qua veiligheidskenmerken af van de bij ons voorkomende documentatie. Het betreft een valse identiteitspagina.

Op pagina 2 van het paspoort wijken de persoonlijke gegevens van betrokkene (foto, handtekening, ...) qua druk- en veiligheidskenmerken af van de bij ons voorkomende documentatie. Het betreft een vervalste pagina.

De verblijfskaart van FRANKRIJK is verkregen op basis van het vervalste paspoort van ANGOLA.

[...].”

Ter terechtzitting bevestigt verzoeksters raadsman dat hij kennis heeft genomen van dit verslag en formuleert hierover geen opmerkingen.

3.3.2.3. De Raad stelt vast dat verzoekster, naar behoren in kennis gesteld van het politieverlag waarbij de valsheid van haar Angolees paspoort werd vastgesteld, geen opmerkingen formuleert met betrekking tot de juistheid van deze vaststellingen. De Raad is op het eerste gezicht dan ook van oordeel dat de vaststellingen die aanleiding hebben gegeven tot de inbeslagname van het paspoort op afdoende wijze steun vinden in de gegevens van het administratief dossier.

De Raad stelt verder vast dat uit de vaststelling dat de identiteitspagina van verzoeksters paspoort vervalst werd, noodzakelijk volgt dat verzoeksters identiteit niet vaststaat, zodat ook het motief in de bestreden beslissing dat de Franse verblijfskaart, die werd bekomen op basis van het vervalste paspoort, frauduleus verkregen werd, steun vindt in de gegevens van het administratief dossier. Ingevolge de gerechtelijke inbeslagname van haar binnenkomstdocumenten, was verzoekster niet langer in het bezit van rechtsgeldige binnenkomstdocumenten en kon haar overeenkomstig artikel 3, eerste lid, 1° en 2°, van de vreemdelingenwet, de toegang tot het grondgebied worden geweigerd.

De motieven van de bestreden beslissing vinden op het eerste zicht dan ook steun in het administratief dossier. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster op grond van artikel 16 van de Schengengrenscodex aanvoert dat België niet bevoegd was om de Franse verblijfskaart in te trekken en verzoekster naar Frankrijk diende te worden gestuurd, teneinde de Franse autoriteiten toe te laten tussen te komen, gaat verzoekster uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing tot terugdrijving strekt er enkel toe vast te stellen dat verzoekster, om de redenen die hoger werden uiteengezet, thans niet in het bezit is van de wettelijk vereiste binnenkomstdocumenten. De beslissing spreekt zich enkel uit over de wijze waarop verzoekster zich trachtte toegang te verschaffen tot het Belgisch grondgebied en heeft geen verdere incidentie op een mogelijk verblijfsrecht dat verzoekster in Frankrijk zou hebben. Het gegeven dat de Franse verblijfskaart in beslag wordt genomen heeft niet tot gevolg dat verzoeksters verblijfsrecht in Frankrijk zou worden beëindigd. De Franse verblijfskaart betreft immers enkel een instrumentum dat *in casu* wordt onderbouwd door een negotium, zijnde het onderliggende Franse verblijfsrecht dat door de bestreden beslissing niet wordt beëindigd. Aldus werd verzoeksters mogelijk verblijfsrecht in Frankrijk niet ingetrokken. Uit artikel 16 van de Schengengrenscodex kan niet worden afgeleid dat de samenwerking en uitwisseling van informatie tussen lidstaten met betrekking tot de uitoefening van het grenstoezicht verder dient te gaan dan het grenstoezicht zelf en gevolgen zou hebben op de verblijfsprocedures in de lidstaten. Nu verzoekster de vaststellingen met betrekking tot de vervalsing van het paspoort niet weerlegt, blijkt niet dat haar op ontorechte wijze de toegang tot het grondgebied werd ontzegd. Een schending van artikel 16 van de Schengengrenscodex wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM, steunt haar betoog volledig op de premisse dat zij de moeder is van Franse staatsburgers die zij begeleidt en met wie zij samen met hun vader een gezinsleven zou leiden in Frankrijk waar zij in het bezit is van een Franse verblijfskaart. Verzoekster gaat daarbij voorbij aan de overwegingen van de bestreden beslissing dat er sprake is van een vervalst reisdocument en van een Franse verblijfsvergunning die frauduleus bekomen werd op grond van een valse verklaring. Verzoekster weerlegt de vaststellingen in de bestreden beslissing niet. Zowel verzoeksters paspoort als haar Franse verblijfsvergunning werden gerechtelijk in beslag genomen en beticht van valsheid. In de huidige stand van het geding toont verzoekster dan ook niet meer aan dat zij werkelijk degene is die zij beweert te zijn en dat zij als dusdanig de moeder is van de Franse minderjarigen die haar vergezellen. Zoals verzoekster zelf aanvoert, bewaren de verdragsstaten bij het EVRM het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren, het verblijf te reglementeren

en vreemdelingen van het grondgebied te verwijderen, rekening houdend met de verplichtingen die voortvloeien uit dit verdrag. Gelet op het feit dat verzoeksters identiteit, ingevolge het feit dat zij met een vervalst identiteitsdocument reisde, niet kan worden vastgesteld, kan de gezinsband met de minderjarige kinderen die zij vergezelt niet worden vastgesteld. Verzoekster toont niet aan dat zij degene is die een gezinsleven onderhoudt met deze kinderen. In de huidige stand van het gezin kan dan ook geen schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld.

De stavingsstukken die verzoekster bij haar verzoekschrift voegt, namelijk een uittreksel uit het bevolkingsregister (stuk 2), de identiteitskaart van haar echtgenoot (stuk 3), de paspoorten en identiteitskaarten van de kinderen (stuk 4), het medisch attest m.b.t. het kind D. (stuk 5), en een loonfiche op naam van Feliciana NSULAMA NWANDA (stuk 6) alsook kopieën uit het Franse familieboekje, doen geen afbreuk aan deze vaststellingen, nu geen van deze documenten ertoe strekt verzoeksters identiteit vast te stellen, zodat, bij gebreke aan een rechtsgeldig identiteitsdocument, niet de band tussen verzoekster en de erin genoemde personen kan worden vastgesteld.

Waar verzoekster nog aanvoert dat geen rekening werd gehouden met het lot van de kinderen die zij begeleidt en die als Franse onderdanen niet kunnen worden teruggestuurd naar Angola, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing daar niet toe strekt. Naar luid van artikel 3, §1, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is het vreemde kind beneden de leeftijd van zestien jaar dat alleen reist, onderworpen aan de algemene reglementering. Nu uit de gegevens van het administratief dossier de drie minderjarige kinderen allen over de Franse nationaliteit en een Frans paspoort blijken te beschikken, lijkt er, zo zij verzoekster niet wensen te vergezellen naar Angola, *prima facie* geen bezwaar te zijn opdat zij hun vader in Frankrijk zouden vervoegen. De argumentatie dat dit niet mogelijk zou zijn omdat de vader zijn kinderen omwille van zijn onregelmatige werkuren niet zou kunnen komen afhalen, is een loutere bewering die niet nader wordt gestaafd noch toegelicht. Ook de bewering dat het kind D., dat epileptisch is, enkel door verzoekster kan worden verzorgd, wordt niet gestaafd. Uit het *bulletin de santé* d.d. 17 december 2012 blijkt dat N.D. inderdaad aan epilepsie leidt, doch hieruit kan geenszins worden opgemaakt dat de zorg van de moeder een vereiste is. Dit klemt des te meer nu uit het voorleggen van een vervalst paspoort geenszins kan worden opgemaakt dat verzoekster werkelijk degene is die zij beweert te zijn, namelijk de moeder van deze kinderen. Er is te dezen op het eerste zicht dan ook geen sprake van een kennelijke wanverhouding tussen de motieven van de bestreden beslissing en het dispositief. Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Hieruit blijkt evenmin dat bij het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening werd gehouden met alle elementen van de zaak, noch dat sommige elementen nader moesten worden onderzocht. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

De aangevoerde grieven zijn op het eerste zicht ongegrond en bijgevolg niet ernstig. De vaststelling dat er geen sprake is van een ernstig middel volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen aangezien *in casu* niet voldaan is aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, §2, van de vreemdelingenwet en artikel 43, §1, van het PR RvV.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend veertien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. MONSIEURS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. MONSIEURS

C. VERHAERT